

MEGKÖSZÖNÖM AZ ÉLETNEK

Megköszönöm az életnek

hogy fölém hajolt.

Egy kávéskanálnyi napot lehelt

ha felfaltam a nyarat.

A többi gyerek kiáltozva sárkányt eregetett.

Amikor meghaltam értem élt.

Amikor éltem meghalt értem.

Megköszönöm az életnek

hogy szerette bennem a szerelmet.

Ma is lenyűgöz egy madár röpte

ahogy beszélgetésünktől vonzva lehull.

És ezt a verset is felé emelem

melybe túl sok cukor került.

Vagy túl kevés a szférák zenéjéből.

SZOBOR

Szobor. A részvét kiárusítása.

A megkövezett emlékezet

melyre kiránduló iskolások ülnek

előhúzva éhséggel megkent szendvicseiket.

A meglapuló galambok

percnyi turbékolása.

A beton félelme

a halál giccse

és az áldozatok magánya.

ASZÁLY

Fejemben oly hatalmas az aszály,

hogy vigyáznom kell,

tűzbe ne hintsem

az emlékezetemet.

SPRINT

Futás a legrövidebb távon.

Az indítópisztoly kilő minket a tér pompájába.

Még csak nem is hallatszott a lövés.

A hang a rajtolók számára

kiknek fülét már benőtte a moha.

Előttünk a futópálya. Gátak nélkül.

Temetői küzdőtér. Igazi sportszellem.

Ne rettegjetek.

Ők akik előttünk futottak

békében alszanak

nevük betűiből pedig

kirajzolódik az ég.

ŐSZ

Nekikezdünk az ősz leírásának.

Pedánsan. Falevélről falevéltre.

Színt szín után.

A köd kínját a kereszten.

Szítál felém a hangod.

Körénk tekeredik a téma.

A dallam megsárgult zúgása.

A vörhenyes hajnaltól szerelmesen

tésztát főzünk.

És újra

forr

a régi pillanat

mint akkor

amikor

forró nyomon üldöztük

a fagyos őszt.

FEJ

A fejem.

Méhekkal teli gondolatok.

Zsibonganak a távollévők.

Tengernyi sok zaj

egészen reggelig.

Legkedvesebb könyveimből

előlépnek

Grant kapitány gyermekei.

Lapról lapra járkálnak.

Száraz szavak zörögnek a léptük alatt.

Utánuk legvégül csend

még nem halálos

még nem síri.

Csend

melynek sarkában

semmivel sem összetéveszthető

félelmet ápolgatók

ama végső órára.

ZAWDZIĘCZAM ŻYCIU

Zawdzięczam życiu

że pochylało się nade mną.

Dmuchało na łyżeczkę słońca

kiedy połykałam lato.

Inne dzieci z krzykiem podpały latawce.

Kiedy umierałam żyło za mnie.

Kiedy żyłam umierało za mnie.

Zawdzięczam życiu

że kochała się we mnie miłość.

Do dzisiaj mnie zadziwia zenit ptaka

spadającego w afekcie do naszej rozmowy.

I ten wiersz pod górę

w którym za dużo cukru.

Lub za mało muzyki sfer.

POMNIK

Pomnik. Wyprzedaż współczucia.

Ukamienowana pamięć

na której siedzi wycieczka szkolna

wyciągająca kanapki z głodem.

Minuta gruchania

przyczajonych gołębi.

Lęk betonu

kicz śmierci

i samotność ofiar.

SUSZA

Susza w mojej głowie jest tak wielka

że muszę uważać

aby pamięci

nie zaproszyć ogniem.

SPRINT

Bieg na najkrótszym dystansie.

Wybija nas blok startowy w przepych przestrzeni.

Nawet nie słysząc było strzału.

Dźwięku dla starców

których uszy zarosły już mchem.

Przed nami bieżnia. Bez przeszkód.

Boisko cmentarne. Ale sportowy duch.

Nie lękajcie się.

Ci którzy biegli przed wami

śpią spokojnie

a z liter ich imion

gotuje się niebo.

JESIEŃ

Zabieramy się do opisu jesieni.

Pedantycznie. Liść po liściu.

Kolor po kolorze.

Męka mgły na krzyżu.

Mży twój głos do mnie.

Plącze się wokół nas temat.

Pożółkły szelest melodii.

Zakochani od rudego poranka

gotujemy makaron.

I znowu

wrze

ta sama chwila

jak wtedy

kiedy

przyłapywaliśmy zimną jesień

na gorącym uczynku.

GŁOWA

Moja głowa.

Myśli pełne pszczoł.

Brzęczą głosy nieobecnych.

Zbyt dużo hałasu

nad samym ranem morza.

Z moich ulubionych książek

wychodzą

dzieci kapitana Granta.

Przechodzą kartkę za kartką.

Suche słowa szeleszczą pod nogami.

Za nimi wreszcie cisza

jeszcze nie śmiertelna

jeszcze nie grobowa.

Cisza

w której rogu

pielęgnuję

nie zmacony niczym lęk

na czarną godzinę.

Zsille Gábor fordításai